

Ki lesz a jövő mérnöke?

Zsigmondi András

Tagozati megbeszéléseink során felvetődött, hogy a Magyar Mérnöki Kamarával történő első találkozást már az egyetemi gólyatáborokban meg kellene kezdeni, és néhányan ezt meg is tették, meglátogatták a fiatalokat és beszélgettek velük. Közös célunk a mérnöki hivatás elismerésének, reputációjának növelése. Ha a társadalom szemében nő az elismerés, az együtt jár azzal is, hogy többen jelentkeznek a műszaki felsőoktatásba, jobb, minőségibb lesz az egyetemi kibocsátás. Ezt a célt vajon a gólyatáborban kell kezdeni, vagy máskor és másutt? A fiatalok terelésére, befolyásolására akár négy-öt lépcső lehetséges volna, korosztálytól függően más célokkal és eszközökkel, hiszen a műszaki érdeklődés felkeltése már korán, két-három éves korban elkezdődhet, amikor a gyermekek nyíló értelmét, érdeklődését még könnyű felkelteni mindazzal, amit eléjük rakunk. Az első lépcső tehát a műszaki-technikai érdeklődés felkeltése. Az egyik unokámat még totyogó korában elvittem egy építkezésre. Órákig néztük a darukat, finishereket, úthengereket. Ma már tízéves, és éppen színész akar lenni, azaz nem biztos, hogy mérnök lesz, de a műszaki érdeklődés érezhetően megvan benne.

A második lépcső (10-13 éveseknek): Mit csinál egy mérnök? Hányféle mérnök van? A BME számos nyári tábort szervez, ezek közül a „gyerekegyetem” hangzik legjobban. Itt néhány tapasztalt vagy fiatal mérnök tudja leginkább felkelteni a szakma iránti érdeklődést, érdekes szakmai bemutatóval, előadással, játékokkal. Az általános iskolákban néhány kolléga önkéntesen is tart ilyen foglalkozásokat a gyerekek nagy örömeire – ami pótolhatatlan.

Harmadik lépcső, a pályaválasztás kora (16-18 év): Több egyetem is foglalkozik azzal, hogy ebben az érzékeny időszakban fogja meg a fiatalokat. Ide bizony sikertörténetek, innovációk, érdekességek bemutatása kell, és szólni kell arról is, hogy műszaki-mérnöki területeken van kreativitás, sőt meg lehet élni belőle. A Műegyetem nyolc éve tart középiskolásoknak nyári táborokat, hasonló céllal.

Negyedik lépcső a gólyatábor: ez a felnőtté válás kezdete, itt kell megismerkedni egymással, az egyetemmel, a tanárokkal. A mérnöki kamara szerepének ismertetése, a lendő hallgatókkal való kapcsolatépítés nekem korainak tűnik, de ezt nyilván jobban meg tudja ítélni az, aki volt már ilyen táborokban.

Ötödik lépcső, a munkába állás előtt: Hatékonyabbnak tűnik az MMK-kapcsolatfelvétel a másod- és harmadéves egyetemistáknál, amikor a hallgatóknak már van fogalmuk arról, merre is haladnak, milyen szakterületet választanak. Ebben a korban már a tagszervezés is megkezdődhet.

Több olyan egyetem és szakmai tagozat (pl. gépészek, informatikusok stb.) van, amelyik 10-18 év közötti gyerekeknek szervezett nyári táborokban nyújt támogatást, előadót vagy programot biztosít, ezekről nincs összképünk, pedig jó lenne.

A mérnöki szakma elismertségének kérdése nem csak nálunk probléma. A 2020. január-februári *Mérnök Újság* részletesen beszámolt az Angol Építőmérnöki Társaság (ICE) ilyen irányú marketing- és PR-munkájáról. Ott jelentős összeget áldoztak erre a célra. A program szlogenje a következő volt: „A mérnök mint szuperhős.”

A mérnöki kamarát nem először keresik meg gólyatáborok támogatásának kérésével. A szponzorlistát látva egyértelmű, hogy kamaránk nem tud – és nem is kíván – versenyezni több tízmilliárdos forgalmú cégek felajánlásaival, abban viszont utolérhetetlen, hogy ingyenesen bocsásson rendelkezésre kiváló, tapasztalt előadókat a saját szakértői, tervezői, FMV- és műszaki ellenőrei közül, akár az adott korcsoportnak megfelelően. Az előadók lehetnek akár önkéntesek, akár a kamara által fizetett kollégák. Bizonyosan a tagozatoknak kell ebben a témában több energiát befektetniük, támogatást szervezni viszont csak úgy lehet, ha van célirányos áttekintésünk és egységes támogatáspolitikánk a jövő mérnökei részére. Mert „bármit is hoz a jövő, mindig a mérnökök fogják mozgásban tartani a világot” (*Spectrum Tv, Mérnöki csodák*).